

Ж

I

6004

1908



Ж. 6004



РѢКЪ 1908. Число 11.

Мѣсяць листопадъ.

Книжочка Мисійна.

Цѣна 6 сот.

ЛВѢВЪ 1908.

Зъ Ставропигійскои печатнѣ,
пѡдъ зарядомъ М. Рефця.





Вѣдъ Администраціи.

Просимо дуже всѣхъ тыхъ, що не
вырѣвнали еще цѣлковито предплаты
на „Книжочки мисійні“ за р. 1908, о
присланє тоиже. При высыланю ч. 11.
„Книжочокъ мисійныхъ“ мы зазначили
на опасцѣ червонымъ атраментомъ, кѣль-
ко кто намъ еще виненъ пренумераты
за сей 1908. рѣкъ!



„Книжочки Мисійні“
выходять накладомъ редакціи „Посланника“
каждого мѣсяця и стоятъ рѣчно:
по 10 що мѣсяця: 7 кор. 20 сот.;
по 5 що мѣсяця: 3 кор. 60 сот.
(Для Америки 5 що мѣсяця 1 долларъ.)
Поодинокѣ числа 6 сот.

Менше якъ 5 не посилає ся.

Адресъ редакціи: Львѣвъ, ул. Длугоша ч. 33

„ПОСЛАННИКЪ“
письмо церковно-народне выходитъ 1. и 16. кож-
дого мѣсяця, а предплата на цѣлый рѣкъ выно-
ситъ 4 короны, (для Америки 1 долларъ).

Редакція и администрація „Посланника“:
Львѣвъ, ул. Длугоша ч. 33.

КНИЖОЧКА МИСІЙНА.

Число одинайцятье.



Л Ъ В Ъ В Ъ.

Накладомъ редакціи „Посланника“.

Зъ Ставропігійскои печатні въ зар. М. Рефца
1908.



Св. Григорій Неокесарійскій.
(Дня 17 листопада).



Святой Отецъ ГРИГОРІЙ,

епископъ Неокесарійскій, Чудотворецъ.
(Дня 17. листопада).



Св. Василій Великій пише въ похвальнѣй бесѣдѣ, яку выголосивъ на честь св. Григорія Неокесарійскаго, такъ: »Вѣнъ принявъ такъ велику ласку для наверненя поганъ, що не найшовши въ Неокесаріи больше якъ 17 христіянъ, позыскавъ для Бога весь народъ мѣста и окресности. Вѣнъ змѣнивъ бѣгъ рѣкъ, приказуючи имъ всемогучимъ именемъ Іисуса. Вѣнъ высушивъ одинъ ставъ, котрый бувъ предметомъ сварнѣ мѣжъ захланными братьями. Пред-

сказанія будучности, якими надѣливъ єго Господь, удивляли не менше, якъ вѣщанє давнихъ Пророкѡвъ. Самѣ во-роги правды звали єго другимъ Мойсеємъ, бо коли сила небесна, наповняючи єго серце зъ вѣнтра простира-ла на вѣнъ, благодать оживляла все, що вѣнъ творивъ и говоривъ, и проливала на все тоє нѣбы родъ свѣтла. Вѣнъ єсть удивленємъ всѣхъ жителѣвъ того краю. Память єго добродѣтели все єсть єще рѡвно жива въ всѣхъ церквахъ, бо довгота минувшого часу не могла єи ослабити».

Св. Василій, якъ и єго братъ, св. Григорій Ниссеньскій, вже зъ молодыхъ лѣтъ знали жите св. Григорія, бо о нѣмъ оповѣдала имъ баба, св. Макарина, котра була родомъ зъ Неокесаріи; оба они, а такожъ св. Єронимъ и многі инші писателѣ св. Церкви широко описали жите св. Григорія, а о своѣй молодости найлѣпше писавъ вѣнъ самъ въ похвальнѡй бесѣдѣ на честь

свого учителя Оригена, котру выголо-
сивъ, коли прашавъ ся зъ нимъ.

Родивъ ся Григорій въ Неокеса-
ріи, зъ богатыхъ родичѣвъ; въ 14. ро-
цѣ житя утративъ отца и въ томъ са-
момъ роцѣ пѣзнавъ св. вѣру, и хотѣя
анѣ вѣнъ (передъ Крещеніемъ властиве
его имя було Θεодоръ), анѣ его братъ,
пѣзнѣйшій єпископъ одного зъ мѣстъ
въ Понтѣ, а пѣсля греческихъ жерель
мученикъ Аѣинадоръ, не приняли за-
разъ св. Крещенія — то однакъ зача-
ли житє надзвычайно побожне. Григо-
рій учивъ ся пильно права, но коли
въ Кесаріи Палестиньскоѣ (тутъ жила
сестра его, жѣнка мѣсцевого старосты)
спѣзнавъ славного Оригена, христіянъ-
ского мудрця и учителя, то ставъ од-
нимъ зъ найлѣпшихъ его ученикѣвъ,
обзнакомивъ ся зъ поганьскою филозо-
фією, а опѣсля зъ поясненіями св. Пись-
ма и богословскими науками, и по
вѣсьмохъ лѣтахъ принявъ св. Креще-
ніє, а вже тодѣ душа его горѣла жаж-
дою служити Богу и посвятити ся цѣл-

ковито уєдиненому житю. Вѡнъ вертає въ родиннѣ стороны, но не поселює ся въ мѣстѣ, а на селѣ. Однакъ въ короткомъ часѣ єпископъ Амазіи, Фединъ, въ имя послуху зневоляє св. Григорія, хотяй той и якъ укрывавъ ся на пустыни, приняти посвященє на єпископа Неокесаріи. Св. Григорій, обнявши владычій престолъ, заставъ всего 17 душъ христіянськихъ. Но жите єго було такъ святе, науки єго такъ повнѣ любви, що погане громадами навертали ся, божь бачили они премногѣ чудеса, якими Господь вславивъ вѣрного свого слугу.

И такъ, коли разъ заскоченый хмароломомъ мусѣвъ хоронити ся передъ зливою, то вступивъ до поганьскои бѣжницѣ, где моливъ ся цѣлу нѣчъ — якъ се и такъ всегда робивъ, бо спавъ ледво двѣ годинѣ — а рано и долы упали самѣ на себе и поторощили ся, а жрецъ ихъ наворачнувъ ся до св. вѣры. Рѣка Ликось, що наводнена заливала доокрестнѣ поля, змѣнила на-

разъ русло и то въ напрямѣ, якій начертавъ ѿ палицею своєю св. Григорій. Коли два брата сварили ся о рыбный ставъ, то на слово Святого вода въ ставѣ наразъ счезла. Вороги св. вѣры хотѣли разъ посмѣяти ся зъ Святого, одинъ положивъ ся на земли и удававъ умершого, а другі просили переходячого св. Григорія, щобы давъ що на похоронъ. Колижъ той кинувъ на лежачого своѣй плащъ, то стали смѣяти ся, що Святый давъ ся пѣдури-ти. Не смѣявъ ся лишень лежачій на земли, бо его найшли — не живымъ.

Пророчимъ духомъ предсказавъ вѣнъ пошестъ и предсказане тоє сповнило ся. Въ часѣ гоненя за Декіа (249—251.) св. Григорій зъ многими вѣрными хоронивъ ся въ пустыни, бо по свѣдоцтву св. Григорія Нисс. казавъ, що: »єсть лѣпше схоронити ся и ждати Божого покликаня на муки, а и небесной помочѣ, якъ въ самонадѣйности на свои силы пѣвести себе въ спокусу и выречи ся вѣры. Богъ

въ тѣмъ часѣ чудеснымъ способомъ хоронивъ его передъ гонителями. Св. Григорій воздвигъ публичну, одну зъ першихъ церковъ, котрой не збурили и дальшій гоненя, бо св. Григорій Нис. пише, що она стояла еще за его часѣвъ, а св. Єронимъ каже, що підчасъ страшного землетрясеня церковъ та одна зъ всѣхъ домѣвъ остояла ся цѣла.

Св. Григорій предсказавъ смерть свою и передъ кѣнцемъ житя мавъ тую радѣсть, що въ мѣстѣ було вже ледво 17 поганъ. Въ найбѣльшѣмъ убожествѣ и въ найбѣльшѣй святости умеръ по р. 270. Похоронено его въ згаданѣй церковѣ. Крѣмъ бесѣды въ честь Оригена оставивъ по собѣ списаный „Символь вѣры“ (по переданю подыктовавъ ему его св. Іоаннъ Єван. въ присутности Пресв. Богородицѣ — котрѣ явили ся ему на пустыни), дальше »Каноничне посланіє до єпископѣвъ Понта« и »Толковане Еклезіаста«.

Усмѣхъ умирающаго.

Одинъ пoboжный старецъ, будучи близкимъ смерти, окруженный своею родиною, заснувъ на хвильку, Подчасъ сну усмѣхнувъ ся вѣнъ три разы. Коли пробудивъ ся, запытавъ ся его одинъ зъ сынѣвъ, чого вѣнъ три разы усмѣхавъ ся. На се вѣдповѣвъ пoboжный старецъ: »Напередъ переходили передъ моими очима всѣ утѣхи моего житя и я мусѣвъ усмѣхнути ся, коли я собѣ пригадавъ, що люди уважають такі баньки зъ мила за щось важного. Потѣмъ пригадали ся менѣ всѣ терпѣня моего житя, длятого то я усмѣхнувъ ся, що они вже скѣнчили ся. Въ кѣнци привидѣла ся менѣ смерть и я мусѣвъ усмѣхнути ся тому, що люди того Божого Ангела, котрый позбавляє ихъ всякихъ терпѣнь и впроваджує до мѣсця вѣчной радости, такъ дуже бо-
ятъ ся»,

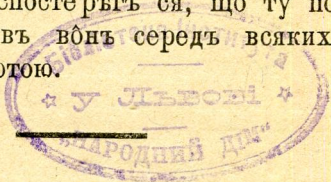
Слушно мѡгъ той старецъ при своей смерти усмѣхати ся, попеже для него надходивъ часъ жнивъ, часъ нагороды за его добрый дѣла.



Потѣха въ нещастію.

Одинъ бѣдный мущина подорожувавъ до далекого мѣста пѣхотою и бо-со, бо не мавъ за що справити собѣ чобѣтъ. Горячій пѣсокъ и тверда дорога поранили ему ноги и вѡнъ почавъ нарѣкати на свою долю, та шемрати проти Господа Бога. Прійшовши до одного мѣсточка спостерѣгъ вѡнъ при дверехъ церкви сидячого чоловѣка, котрому передъ кѡлькама тижнями вѡдтято въ шпитали зъ причины недуги обѣ ноги. На видъ того калѣки закликавъ бѣдный подорожный : „Мои шемраня

проти Господа Бога були несправедли-
вѣ, бо чимъ же заслуживъ я на се,
що єсмь щасливѣйшій вѣдъ того неща-
сливого калѣки, котрый якъ робакъ му-
сьть повзати зъ мѣсця на мѣсце“. Вѣнъ
вступивъ потѣмъ до церкви, укланувъ
та моливъ ся горячо, благаючи Госпо-
да о прощенє, а вѣдтакъ выбравъ ся
въ дальшу дорогу. Ноги призвичаѣли
ся до горячого пѣску та твердої доро-
ги, такъ, що прибувши до своєї цѣли,
вѣнъ анѣ не спостерѣгъ ся, що ту по-
дорожъ вѣдбувъ вѣнъ середъ всякихъ
невигодъ пѣхотою.



Негѣдне перше св. Причастіє.

Одинъ американьскій священникъ
оповѣдає такє о страшнѣй смерти чо-
ловѣка, котрый принявъ негѣдне перше
св. Причастіє:

Въ послѣднѣмъ роцѣ мого побуту въ Америцѣ закликано мене до хорого. Чоловѣкъ той бувъ зовсѣмъ обоятный взглядомъ своихъ религійныхъ обовязкѣвъ. Всегда бувъ захмуреный и сумный. На добрахъ дочасныхъ ему зовсѣмъ не збувало. Мавъ вѣнъ всего пѣдостаткомъ такъ, що мѣгъ жити въ щастю и задоволеню. А однакъ бувъ вѣнъ нещасливый и незадоволенный. Выстарчило подивити ся на него два разы, щобы переконати ся, що якась велика журба тяжить ему на душѣ.

Коли ввѣйшовъ я до комнаты въ котрѣй лежавъ хорый, вѣнъ закликавъ страшнымъ голосомъ:

»То мѣй судѣя... я згрѣшивъ... я пропавъ на вѣки... я принявъ негѣдно перше Св. Причастіе...«

По тыхъ словахъ заслонивъ вѣнъ собѣ лице, накрывъ ся покрываломъ и вивъ ся зъ болю. Вѣдкрываючи его хотѣвъ я до него промовити, но вѣнъ вже не живъ, умеръ зъ роспуки.

Ото наслѣдокъ святотатского Св.

Причастія! А однакъ наибѣльшій злочинъ поповнивъ вѣнъ черезъ те, що такъ якъ Юда стративъ надѣю на милосердіе Іисуса.

Погорджу гробомъ!

О котрый сидишь на святѣмъ тронѣ
Высокихъ небесъ, Ты мя самъ въ оборонѣ
Май и заховай въ часъ небезпечный
Боже мѣй вѣчный.

Ты-сь добро, Ты-сь Панъ, я мои услуги
Мостомъ положу пѣдъ святѣ пороги
Твои, еслижъ ихъ не пріймешъ и спо-
[горджаешь]

То чей мя за се не скараешь.

За тое Боже я Тя величаю
Що ласки вѣдъ Тебе я получаю,
Що умъ напастливый и грѣшнѣ очі
Усмиряешь, чи вѣ день чи вѣ ночи.

Еслижъ при менѣ Ты и при моѣй хатѣ,
Когожъ душа моя має ся бояти!?

Чижь ворогъ лютый нападе мя ночевъ
 Если Ты менѣ помочевъ?

Черезъ то мнѣ сердце, радость наповняе
 Душа ся тѣшитъ, тѣло бодрѣсть мае
 Що въ день страшного суда, незвык-
 [лымъ способомъ
 Погорджу гробомъ.

Гр. С.



В е ч ѣ р н я.

Въ нашѣмъ обрядѣ вечѣрнею называемо те богослуженіе, котре вѣдправляе ся въ вечерь. Кожде богослуженіе мае двѣ части, одна внѣшна, то есть рядъ, пѣсля которого вѣдправляе ся, а друга мысль, котра рядомъ и приписанными пѣснями выражае ся.

Начало вечерни нагадуе намъ сотвореніе свѣта и грѣхопаденіе нашихъ прародичѣвъ. Началомъ сего богослуженія священникъ звычайно прославляе

єдиного Бога словами: »Благословенъ Богъ нашъ«, пѣвецъ же по обичнѣмъ началѣ читає псаломъ 103-тій: »Благослови душе моя«, въ котрѣмъ величає Бога; се величане въ томъ псалмѣ выражає ся тимъ, що вычисляє красоту Богомъ сотвореныхъ рѣчей, совершеннѣсть природы, яко дѣла рукъ Бога; кѣнчить зновъ словами: „Яко возвеличимася дѣла твоя Господи, вся премудростію сотворилъ еси.“ Прославляє безконечну премудрѣсть Бога, и взыває присутныхъ, щобы покорили ся передъ Сотворителемъ.

По єктеніи мирнѣй на великѣй вечерни спѣває хоръ стихи зъ І-шого псалма: „Блажемъ мужъ“. Въ нихъ описує страшне, душевне положене чоловіка по грѣхопадєню, єго роскаяне; взыває людей до служєня Богу, зъ довѣремъ прибѣгає до престола Всемогучого, щобы спасъ єго, кличучи: »Востани Господи, спаси мя Боже мѣй, аллилуя.« Скѣнчивши сей псаломъ зачинаємо спѣвати: »Господи воззвахъ«,

(два стихи зъ псалма 130-го) передъ затвореными царскими вратами; въ тихъ стихахъ повтарае ся сумный станъ и сердечный плачь Адама и Евы и всѣхъ старозавѣчныхъ людей въ оковахъ грѣха и діавола находячихъ ся; спѣвъ сей представляе по́днесенє рукъ до милосердного Бога, щобы по́славъ Спасителя: »Да прійдетъ молитва моя, яко кадило предъ лице Твое, возношеніє рукъ моихъ, якъ вечерное прошеніє, но къ Тебѣ Господи, очи мои на Тебе уповаю, не отрини души моеѣ«.

Свята церковь, хотячи предста-вити любовь и милосердіє Бога, приписала особный обрядъ до выраженя сеи мысли, коли то по́дчасъ спѣву: »Господи возвахъ« запалюють ся свѣчки, а священникъ кадитъ иконостасъ и людей. Запаленє свѣчокъ означає, що старозавѣтна церковь отримала над-природне Боже обявленє черезъ Мойсея, а кадженє означає старозавѣтнї жер-твы зъ по́дношенємъ рукъ.

По тѣмъ слѣдуютъ стихиры воскресній, або праздника, зъ стихами взятыми зъ 129-того псалма: »Изъ глубины везвахъ«, а се означає, що Старый Заветъ приближивъ ся до Нового, що все старе що було писане о Месіи сповнило стало ся и длятого то выражає ся радѣсть въ послѣднѣй пѣсни, котра называє ся »Догмать«, то єсть »Правда«, бо прошеня старозавѣтныхъ людей сповнили ся черезъ воплощене Сына Божого.

Св. Церковь щобы оказати радѣсть зъ причины приходу Христа, приписує священникови одягнути ся въ ризы, робити обхѣдъ около престола, взяти кадильницу и зъ опущеною на передѣ ризою выходить черезъ пѣвнѣчнѣи двери и зъ кадильницею въ рукахъ въ царскихъ дверяхъ возглашати: „Премудрость прости.“ Приписує она еще нести передѣ священникомъ свѣчку, а се єсть прообразомъ старозавѣтныхъ пророкѣвъ котрі приготавливали нарѣдъ до приходу Спасителя. Ризы, въ котрі

єсть убранный священникъ, означаютъ, що Христосъ появивъ ся на землю яко совершенный чоловѣкъ, щобы жертвувати Себе Богу Отцю. Церковь приписує священникови виходити зъ опущенною на передѣ ризою, а се означає, що Христосъ побѣдивъ грѣхъ, смерть, діавола и що въ покорѣ живъ на земли.

Щобы нарѣдъ зрозумѣвъ теологичну причину тихъ обрядѣвъ и оказувавъ любовь до Іисуса Христа, начиняє ся спѣвати пѣсня св. Софронія, єрусалимского патріярха: »Свѣте тихій«, въ котрѣй »гласами преподобными« прославляє ся явившій ся Христосъ и выражає ся наша подяка Богови за отриманій добродѣйства въ день и просьба о ласки на вечерный часъ. Пѣдчасъ спѣваня тои пѣсни, священникъ кадить чотыри стороны св. Престола на знакъ, що Христосъ заснувавъ св. Церковь, котра рѣзширить ся на всѣ чотыри стороны свѣта; потѣмъ иде священникъ на горне сѣдалище, а се означає, що

Христось по заснованю св. Церкви
вознѡсь ся на небеса.

Пѡсля приписаныхъ ектеній слѣ-
дуе прославлене Христа въ стиховныхъ
стихирахъ, а те прославлене доповняе
ся пѣснею св. Симеона: „Нынѣ от-
пускаеши.“ По вѡдспѣваню тропарѣвъ,
вечѣрне богослужене кѡнчитъ ся вѡд-
пустомъ, въ котрѡмъ воспоминае ся
Пресвята Дѣва, апостолы та святї,
для выраженя той мысли, що Хри-
стось появить ся въ послѣдный день
судити всѣхъ; св. Церковь просить
о помѡчь святыхъ, щобы тодѣ засту-
пили рѡдъ людскій.

Обновляймо проте мысли вечѣр-
ного богослуженя, кѡлько разъ есьмо
на нѣмъ, щобы мы достойно просла-
вили Господа Іисуса и стали ся учас-
никами Ёго славы.



Ты хвалишь ся.

Ты хвалишь ся любый брате,
 Що ты всего маєшь
 Подѣстаткомъ, чого лише
 Собѣ забажаєшь.

Ты хвалишь, щось нѣколи
 Не знавъ переднѣвку,
 Що красну всегда въ оборѣ
 Маєшь ты худѣнку.

Ты хвалишь ся, а чи можешь
 До себе сказати,
 Що ты можешь супокѣнно
 Смерти ожидати.

Застановись чи допомѣгъ
 Ты кому въ потребѣ
 Та чи будешь ты щасливый
 Колись вѣчно въ небѣ.

Застановись и ударь ся
 Теперь еще въ груди,

Щобысь потѣмъ не жалувавъ,
Якъ за пѣзно буде.



Голосъ совѣсти.

Совѣсти єсть то голосъ Божій въ насъ, котрый каже къ ждому чоловѣкови, що має вѣнъ робити, а чого выстерѣгати ся. Єсть то судѣя справедливый, але и не ублаганный, котрый за добре дѣло нагороджає чоловѣка заразъ спокоємъ душѣ, а за зле карає страшно неспокоємъ. Кто вѣрно слухає голосу своєї совѣсти, сего называють чоловѣкомъ совѣснымъ, а того, що поступає проти голосу своєї совѣсти называють чоловѣкомъ несовѣстнымъ. Велика єсть рѣжниця межи чоловѣкомъ совѣстнымъ, а несовѣстнымъ.

— И такъ : чоловѣкъ совѣстный власне для того такъ называє ся понеже нѣколи нѣчого не робить, проти своєї совѣсти. Противно хотяй бы вѣнъ

знавъ, що щось злого може передъ людьми укрити ся помимо сего не зробить вѣнъ нѣчь такого, що противило бы ся голосови его совѣсти. Для того то та-кій чоловѣкъ есть всегда щасливый, всегда веселый, всегда задоволенный зъ себе. Бо завсѣгды чуетъ вѣнъ въ своѣй душѣ супокѣй, и ту невысказану солодѣсть, яку спричиняе добра и чиста совѣсть. А хотяйби ему стало ся не знати що злого на свѣтѣ, хотяйбы на его дѣмъ зѣшли и найсумнѣйшій нещастя, вѣнъ всегда має чимъ потѣшити сѣ въ своѣмъ смутку. Бо мати Бога и власну совѣсть за свѣдка, що не зробило ся ничъ злого проти чесности и своихъ обовязкѣвъ есть се наибѣльша потѣха, наибѣльше щасте.

Зовсѣмъ противно має ся рѣчь зъ чоловѣкомъ несовѣснымъ. Той для того, що не йде за голосомъ своєї совѣсти, для того що тому голосови противить ся есть дѣйсно нещасливимъ. Бо совѣсть мучить его безустанно. А хотяйбы вѣнъ опливавъ въ наибѣльшихъ достаткахъ,

хотѣйбы всѣ люди були на єго услуги, хотѣйбы цѣлый свѣтъ бивъ передъ нимъ поклоны, вѣпъ мимо того всего не може знайти спокою. Совѣсть, той робакъ, которого вѣнъ носитъ зъ собою, гризе єго и обвиняє завсѣгды и всюды, що вѣнъ зле поступає. Єго дни и ночи сугъ повнѣ гризоты. Безустанно боѣтъ ся вѣнъ кары, а той страхъ єсть наибѣольшою карою. Жите такого чоловѣка єсть повне журбы, а що найважнѣйше, смерть єго єсть повна розпуки. Въ такѣмъ станѣ иде вѣнъ передъ трибуналъ Божои справедливости, а єго совѣсть єсть тодѣ наймогучѣйшимъ противъ него свѣдкомъ.



Родичамъ пѣдъ розвагу.

Вже минуло понадъ 30 лѣтъ, якъ стало ся се, що хочу вамъ тутъ оповѣсти, а однакъ памятаю се такъ докладно, якъ колиби се доперва вчера сталося.

Лѣта мой дитиннй перевѣвъ я въ однѣмъ маленькѣмъ селѣ; бувъ въ насъ швецъ, которого я такъ дуже полюбивъ, щомъ бѣльше просиджувавъ въ его домѣ, якъ въ своѣмъ. Въ него на лавцѣ лежала дуже часто дрѣбна монета — може бувъ то крейцаръ, якась зла охота почала въ менѣ вѣдзываться и я думавъ собѣ неразъ; »Я мушу собѣ взяти ту монету, коли нѣкто не буде бачити«, И дѣйсно удало ся менѣ одного разу взяти въ той способъ пятака. Коли однакъ я его взявъ здавало ся менѣ, що цѣла родина шевця про се знае и менѣ стало ся такъ стыдно, що я мусѣвъ утѣкати до дому. Но въ дома не дала менѣ совѣсть спокою. Не могучи знести того пятака въ кишенѣ, взявъ я его до руки и почавъ крутити ся не смѣло коло мамы. Въ кѣнци промовивъ я до нихъ: »Мамо я знайшовъ того пятака пѣдъ грушою«. Такъ одинъ грѣхъ потягнувъ за собою и другій; я ставъ злодѣемъ и брехуномъ. Но зъ очей мамы пѣзнавъ я, що менѣ не вѣ-

рятъ. Она взяла того пятака и выйшли зъ хаты. За хвилю вернули и сказали: »На злу пустивъ ся ты дорогу. Того пятака вкравъ ты у шевця. Возьми и вѣднеси.« Потѣмъ взяли кавалокъ пати-ка и гнали мене бючи ажъ до шевця. Було то гѣрке, але добре дѣлающе лѣкарство. И если бы я коли мавъ дѣти и котре зъ нихъ зробило щось, подѣбного, то поступивъ бымъ зъ нимъ собѣ такъ, само, якъ колѣсь мои мама зъ мною.



Кто собирає зъ Іисусомъ?

Іисусъ Христосъ каже въ Св. Евангелію межи иншимъ такъ: »Кто не єсть зъ Мною той єсть противъ Мене; *а кто зъ Мною не собирає той марнує.*« Такъ отже разомъ зъ Іисусомъ маємо мы працювати и збирати скарбы для нашего добра дочасного и вѣчного. За-

становѣмъ ся проте якъ то зъ Іисусомъ маємо мы збирати богатства.

1. Зъ Іисусомъ збирати значитъ, що мы повинні працювати на хвалу Божу и спасене нашої душѣ въ станѣ ласки освячаючої.

Належати до церкви лишъ внѣшно, поверховно, а не бути зъ нею злученымъ ласкою освячаючою, се на нѣщо не придасть ся. Чоловѣкъ, котрый належить до Св. Церкви, а не находится въ станѣ ласки освячаючої есть подѣбный до сухой галузки, котра не може выдавати овочу. Такій чоловікъ не може нѣчо правдиво доброго то есть заслугуючого на вѣчну нагороду зробити. Длятого то Св. Апостель Павло каже: »Хотѣйбы я мавъ не знати якъ сильну вѣру, безъ ласки освячаючої булабы она нѣчимъ«. Добрі дѣла, зроблені безъ ласки освячаючої суть лише о стѣлько для насъ корысными, що они допомагають намъ до узысканя вѣды Бога ласки потрѣбной до навернення, а

деколи вѣдвертають такожь вѣдъ насъ грозячій намъ кары дочасній.

2. Зъ Іисусомъ собирати значить працювати въ добромъ намѣренію служенія Богу и Ёго величаня.

Прецѣнь величане Бога есть цѣлю каждого сотворѣня. Небеса повѣдаютъ славу Богу, а про дѣла Ёго рукъ свѣдчить земля, каже царь-пророкъ. Всѣ рѣчи сповняють то свое назначене. И чоловікъ, обдареный розумомъ и свободною волею, повиненъ зъ свѣдомостію служити Богови и Ёго величати. Въ наслѣдокъ грѣху чоловікъ не сповнявъ належито своего обовязку. Для того то прійшовъ на свѣтъ Сынъ Божій, щобы прпвернути величане Небесному Отцеві. Тому то й при Ёго народженію спѣвали ангелы: »Слава во вышнихъ Богу.« Самъ Іисусъ Христосъ шукавъ лише хвалы Бога Отця. Вѣдъ насъ жадає Вѣнъ, щобы всѣ на дѣла мали на цѣли хвалу Отця небесного.

Понеже Іисусъ Христосъ робивъ все лише для хвалы Бога-Отця, для того и мы лише тодѣ зъ Христосомъ собираемо если въ всѣхъ нашихъ гадкахъ та дѣлахъ шукаемо лише Божою хвалы. Черезъ таке намѣрене и найдрѣбнѣйшій нашій дѣла мають передъ Богомъ велику вартѣсть. Бо Богъ дивится на сердце и намѣрене зъ якимъ мы щось робимо. Малый грѣшъ вдовы, жертвованный зъ доброго сердца, мавъ передъ Богомъ бѣльшу вартѣсть якъ великій дары Фарисеѣвъ, котрі складали ихъ лише для людского ока.



Золоті мысли.

Не забуваймо за смерть, бо она за насъ не забуде.

*

*

*

Лише той, що несе тягаръ, знає
єго вагу.

* * *

Стережи ся неправды, бо неправ-
да єсть початкомъ кожного грѣха.

* * *

Буде той плакати, хто єсть плачу
сміє ся.

* * *

Бояти ся треба бѣльше живыхъ,
якъ умерлыхъ.

* * *

Пекло єсть повне такихъ людей,
котрѣ добре хотѣли, но зле робили.

* * *

Кто не гордить легкимъ грѣхомъ,
дуже скоро впадає въ тяжкій.

— —

Лекше побороти чужу силу якъ
свою слабѣсть.

— —

Для молодыхъ и старыхъ.

Безъ Бога нема для чоловіка анѣ меты, анѣ цѣли, анѣ надѣѣ, лишь تنها будучность и вѣчный страхъ передъ нею.

Ложь, то якъ куля зъ снѣгу. Чимъ довше єи точить ся, тымъ стає ся бѣльша.

Не заслугоє той на потѣху въ годину смерти, кто въ житію нѣколи не думавъ о тѣмъ що колись мусить умерти.

(Св. Кипріянь).

Если по́ддаєшься Божому судови, коли тебе люди понижають; если годишь ся зъ волею Божою, если тобѣ слабѣсть долягає; если величаєшь справедливѣсть Богу, коли жиєшь въ убожествѣ, тодѣ доперва єси правдивымъ христіяниномъ.

(Св. Амврозій.)

Скорше все стратити якъ часъ.
Стратишь грошѣ, можешь ихъ на ново
заробити; страченный часъ нѣколи вже
не верне ся.

(Св. Іоаннъ Златоустый).



Календарь.

РѢкъ 1908. Листопадъ 30 днѣвъ.

- 1 (14). Субота. † Космы и Даміана.
- 2 (15). 22. Недѣля. Акинд., Пигасія.
- 3 (16). Понедѣлокъ. Іосифа, Георія.
- 4 (17). Второкъ. Іоанникія.
- 5 (18). Середа. Галактіона.
- 6 (19). Четверъ. Павла исп.
- 7 (20). Пятница. Іерона. Лазаря.
- 8 (21). Субота. Соборъ Арх. Мих.
- 9 (22). 23. Недѣля. Онисиф. Порф.
- 10 (23). Понедѣлокъ. Ераста, Олимпа.
- 11 (24). Второкъ. Мины, Виктора.
- 12 (25). Середа. Іосафата Свмч.
- 13 (26). Четверъ. † Іоанна Златоуста.
- 14 (27). Пятница. † Филипа ап. (Н п.)
- 15 (28). Субота. Гурія, Сам. и Авіва.
- 16 (29). 24. Недѣля. † Матея ев.
- 17 (30). Понедѣлокъ. Григорія Чудотв.
- 18 (31). Второкъ. Платона, Романа
- 19 (1 XII). Середа.. Авдія, Варлаама.
- 20 (2). Четверъ. Прдп. Введ. Григ.
- 21 (3). Пятница. Введеніе Пр. Д. Маріи.
- 22 (4). Субота. Филимона Ап.
- 23 (5). 25. Недѣля. Амфилохія.
- 24 (6). Понедѣлокъ. Екатерины, Мерк.
- 25 (7). Второкъ. Отд. Введ. Кл., Пет.
- 26 (9). Середа. Алипія Преп.
- 27 (10). Четверъ. Якова Вмч.
- 28 (11). Пятница. Стефана Прдмч.
- 29 (12). Субота. Парамона Филум.
- 30 (13). 26. Недѣля. † Андрея Ап.



Змѣсть одинайцятото числа :

1. Св. Григорій Неокесарійскій, чудот.
 2. Усмѣхъ умирающого,
 3. Потѣха въ нещастю.
 4. Негѣдне перше св. Причастіе.
 5. Погорджу гробомъ (стихъ).
 6. Вечѣрня.
 7. Ты хвалишь ся (стихъ).
 8. Голось совѣсти.
 9. Родичамъ пѣдъ розвагу.
 10. Кто собирае зъ Іисусомъ.
 11. Золотіи мысли.
 12. Для старыхъ и молодыхъ.
 13. Календарь на листопадъ.
-

Въ редакціи »Посланника« и »Книжочокъ мисійныхъ« Львѣвъ, ул. Длугоша ч. 33, можна дѣстати слѣдующіи дуже гарні книжочки :

1. **Спѣваникъ**, мѣститъ въ собѣ пѣс-ни религійного содержания. Цѣна 10 сот.

2. **Молебень до Пресв. Дѣвы Маріи**, книжочка та мѣститъ въ собѣ параклисъ до Богородицѣ, а украшена 8-ма обра-зами. Цѣна 6 сот.

3. **Памятка мисіи** зъ портретомъ Высокопреосв. Митрополита Андрея Шеп-тицкого. Цѣна 4 сот. Сто штукъ 3 кор.

При замовленю до двохъ коронъ належить долучити 20 сот. на почтову оплату. При бѣльшихъ замовленяхъ ре-дакція сама оплачуе почту.

Товариство взаимныхъ обезпечень

„Дністеръ“

у Львовѣ, ул. Руска ч. 20. (вл. дѣмъ).

пріймає обезпеченя будинкѣвъ, рѣчей домашнихъ и господарскихъ, збѣжа и пашѣ противъ шкѣдъ вѣдъ пожару.

Шкоды ликвидує и выплачує „Дністеръ“ зъ наибѣльшою скоростію. Оцѣнка шкѣдъ вѣдъ буває ся въ присутности 2 господарѣвъ членѣвъ. До теперъ выплативъ „Дністеръ“ 15.885 вѣдъшкодованъ въ сумѣ вѣсѣмъ и пѣвъ миліона коронъ.

Зыскъ по скѣнченѣмъ роцѣ звертає ся членамъ.

Звороты за рѣкъ 1906 выносили по 100%

Банкѣ краєвой у Львовѣ и Чернівцяхъ Каса обща. у Львовѣ, Руска Щадница въ Перемишлѣ пріймають полисы „Дністра“ прудѣлюваню пожычки.

На жите можна обезпечати ся черезъ „Дністеръ“ въ Краківскѣмъ Товариствѣ.

Агенціи „Дністра“ находятъ ся въ кождѣмъ мѣстѣ и въ многихъ селахъ, тамъ гдѣ еще н робить иншій агентъ „Дністра“ можуть писменний селяне старати ся о удѣленіи агенціи.

До теперъ заробили агенты 1.142.108 вѣронъ провизій.

Фонды Товариства ³¹/₁₂ 1907.

Фондъ резервовый	Кор.	1.003.364
„ резервы премій	„	613.720
„ спец. на звороты	„	50.939
„ рѣжницю курсѣвъ	„	3.437
„ резервы спеціальной	„	35.000
„ лемерит. урядникѣвъ	„	218.364
иншій фонды заосмотреня	„	40.000

Разомъ сума Кор. 1,964.824



Ж

I

6004

1908

1908